

Doru sum flótti til Føroya

FØROYINGAR GÓVU MÆR MÍNA SJÁLVS- VIRÐING AFTUR

Fyri 26 árum síðani kom rumenski Doru Tiberiu á Torvlaðnum til Føroya eftir fleiri ára leitan eftir tí friðsæla lívinum. Hann visti ikki hvat bíðaði hinumegin, tá ið hann leyp í Donau áanna og svam frá tí kommunistiska veldinum, sum kúgaði hann. Men hann droymdi um eitt stað har úti, har ein veruliga slapp at liva sum ein frælsur persónur. Tað lívið fann Doru í Føroyum

BARBARA HOLM

28. august 1989. Tað er ein serligur dagur í lívinum hjá Doru, tí tá setti hann fyrri fyrstu ferð fótur á føroyska jørð. Nakrir dagar frammanundan sníkta hann seg umborð á gomlu Norrønu, uttan pass ella visum. – Teir spurdu tibetur ikki um pass. Teir spurdu bara um eg hevði sigarettir ella brennivín við í land, sigur Doru smílandi. 28. august varð sostatt dagurin, har Doru gavst at leita. Leita eftir tí friðsæla og frælsa lívinum, sum hann sum unglingi í Rumenia droymdi um. Túrurin til Føroya var drúgvur, harður og til tíðir stóð um lív.

Tað byrjaði alt í 1954 í Rumenia, tá ið Doru varð borin í heim. Familja hansara hevði upprunaliga jørð og mylluvirksemi, men abbi hansara og mammubeiggjarnir vórðu settir í fongsil og vístur av landinum, tí teir ikki vildu geva yvirvaldinum part av

MYND: FOTOSTUDIO / FINNUR JUSTINUSSEN

Føroyingar góvu mær alt tað, sum hini londini tóku frá mær. Tey góvu mær mína sjálvsvirðing aftur«

jørðini. Tað var har haturin til kommunistmuna føddist.

– Mamma mín hataði kommunismu. Hon legði í meg frá barnsbeini, at tað var av tí ónda, tí tað hevði hon upplivað sjálv, greiður Doru frá.

Sum unglingi fór Doru á Universitet í Bukarest. Áðrenn 1972 var Rumenia eitt frítt land, men í 1972 hendi tað, sum seinni skuldi vísa seg at mynda restina av lívinum hjá Doru. Beint eftir tey stuttligu og fríu 60'ini við longum hári, kovboybuksum og Bob Dylan strammaðu myndugleikarnir reglurnar soleiðis, at tað ikki longur varð frítt at liva og virka sum man vildi. Hárið varð klipt, kovboybukurnar gjørdist ólógligar og tað var bara ein rættur máti at liva og virka. Hetta vildi Doru tó ikki finna seg í. Á Universitetinum var hann redaktørur á einum studentablaðið. Tað var sensurur í Rumenia tá, so tað ráddi um at fjala hvassa pennin frá myndugleikunum.

